

Za našo deco.

V deželi lenobe.

»Holala!« je zaklical princ. »Hoh! Hoh!« je ponovil odmev od pečine. Klicala sta tako precej časa. Imela sta že povsem suho grlo.

Nazadnje so se vrata odprla. »Oh! Nikar se ne jezi,« je rekel princ Mirku, »danes so mi sluge preveč hitro odprli.«

»Vstopite!« se je začul slab, raztegnjen in presekan glas. Neko bitje ga je provedlo po dolgem hodniku. Na obeh straneh hodnika so bila vrata. Nekoč so bila pobarvana, ali so bila obleđela in od črvov razjedena. Prva vrata so peljala v kuhinjo. Na tleh so bile nesnažne deske, na njih pa neomiti krožniki, ponve in lonci. Mirko je začutil močan smrad od gnile zelenjave, da bi mu bilo kmalu postalo slabo.

Šla sta naprej do konca hodnika. Tu mu je princ pokazal prazno sobo, pokrito po tleh z debelo plastjo prahu, pa je rekel: »To je tvoja soba.«

»S čim bi se mogel zabavati tu?« je vprašal Mirko, »ker tu ni ne igračk, ne knjig in papirja.«

»Delal boš isto kot drugi,« je odgovoril princ Lenivec in je zaprl vrata za seboj.

Mirko je ostal sam v sobi. Na zidu je bil napis: Prepovedano je govoriti, misliti, peti.

Mirko je legel na tla in je zaspal. Ko se je prebudil, je nekje odbila ura dvanajst. Spomnil se je, da je že tri ure tu, in da njegovi tovariši zdaj zapuščajo šolo, hiteč veselo domov na obed.

Segel je po svoji kapi.

»Pusti to!«

Dragotin se je preplašno obrnil. Pred njim je stal možičelj v tako tesni obleki, da mu je pokala v sivih. Hlače so bile tako ozke, da jih gotovo ni mogel sleči.

»Jaz sem samo kapo vzela,« se je opravičeval Mirko. Možičelj mu je pokazal, kar je bilo napisano na zidu ter je izginil. Mirko je tudi zapustil sobo. Prišel je v drugo, odprto sobo. Sredi sobe je spaval prinčev krojač na golih tleh. Obraz si je bil pokril z umazano cunjjo. Okoli njega je ležalo razno blago za obleko; šival menda krojač sploh ni, ker so mu bile vse igle poblemljene.

Mirko je zdaj razumel, zakaj je imel možičelj tako tesno obleko. Krojač je bil prelen, da bi

mu napravil drugo. Ono prvo pa mu je bil napravil, ko je bil še majhen.

Dalje je Mirko pogledal v pralnico. Perica je sedela na tleh, okoli nje so bili kupi umazanega perila. Zdaj je tudi razumel, da ima krojač tako umazane cunje.

Ker je bil lačen, je stopil v kuhinjo, da vidi, ali se sploh obeta kaj jesti. Pa tudi kuharica je bila lena kakor vsi drugi. Niti vonja po kaki dobri jedi ni bilo čutiti.

Vse to mu je postalo odvratno. Podkuril je in je iskal kaj, da bi si pripravil.

Naenkrat je nekaj silno počilo. Iz sobe so se začuli vzkliki. Kuharica se je prebudila in se je podala na posel. Mirko je tekkel na hodnik. Perica je začela prati, krojač je udeval iglo.

Malo za tem so prišli Stirje možje. Na rokah so nosili neko ostudno telo.

»Hura!« so klicali. »Princ Lenivec je mrtev.« Od vseh strani so se čuli radostni klici.

Mirku so pripovedovali, da jih je ta čudak vse spravil sem. Čutili so se jako nesrečne in so čim dalje bolj propadali.

Vzkliki so postajali glasnejši. Nato se je vse pomirilo. Mirko se je prebudil na svojem najljubšem kraju, na bregu potočka, blizu šole. Bil je čas za odhod. Skril se je, da bi ga sošolci ne videli. Sklenil je, da ne bo nikoli več padel v roke kakemu princu Lenivcu.

»Ker,« si je mislil, »če bi bili vsi ljudje leni kakor on, nihče ne bi imel kaj jesti, nihče ne bi imel kaj obleči.«

Ves svet bi se pretvoril v razvaline.«

Konec.

Jakob Lenuh.

Nekoč je živel kmet. Imel je tri sinove. Petra, Pavla in Jokoba. V zimskih večerih so se bratje često zabavali pri ognjišču, govorili o tem, kar bo kdo izmed njih postal, ko bo velik.

Peter je hotel biti kmet kakor je bil njegov oče. Pavel je hotel biti kakor učitelj pri katerem je bil v šoli. A Jakob? On je pravil, da ne ve, kaj bi hotel postati. Nekako z napol odprtimi očmi je posmatral vse, kar se je godilo okoli njega.

Starši so bili s svojo deco zelo zadovoljni. Samo so se čudili, da Jakob noče povedati, kaj hoče postati. Če so ga poslali jeseni, da natrese jabolka, so ga našli, da je strmel z velikimi očmi v sinje nebo. Ko so ga grajali, da je tako len, je samo mrmral par nerazumljivih besed. Nekega dne ga je vprašala mati, kaj misli. On je odgovoril, da bi hotel vedeti, ali je nebo povsod enako oddaljeno od zemlje. Mati mu je rekla, da bi bilo boljše, če bolj pazljivo izbira fižol, ne pa da se spušča v taka premišljevanja. Ljubila ga je kakor ostalo deco. Samo se je bala, da ne bo na čast rodbini.

Nekega dne je prispel stric, bogat trgovec z vinom.

Pohvalil je Petra in rekel, da bi ga rad odvedel s seboj in izučil v trgovanju. Peter je odšel z njim ter je odslej prihajal domov le za dobo velikih praznikov. Iz pisem se je razbiralo, da je deček z voljo in razumevanjem začel svoj posel. Starši so o tem z zadovoljstvom povsod pripovedovali.

Pavel je mnogo pisal in čital ter postal učen. Ni več mislil niti na sadje, niti na to, ali nesejo kokoši jajca ali ne, niti na to, koliko stane maslo.

(Dalje sledi.)

Vrag na zatožni klopi. Pred sodiščem je stal obtoženec, obdolžen umora. Sodnik je stavljal obtožencu razna vprašanja in ga med drugim tudi vprašal, zakaj je izvršil umor. Obtoženec je globoko vzdihnil in vzkliknil: »Sam šent me je spravil na to misel!« Državni pravnik, ki ni znal dobro slovenski, je pazno poslušal obtoženčeve odgovore. Ko je obtoženec rekel, da ga je sam »šent« zavedel k umoru, je planil državni pravnik pokonci, naprosil sodnika za besedo in slovesno izjavil: »Ker je obtoženec priznal, da ga je šent zavedel k zločinu, raztezam obtožbo tudi na šenta kot glavnega sokrivca! In tako je spavil drž. pravdnik na zatožno klop samega hudiča.«

Polžkus za zgled. On: »Draga, veruj mi, nisem te vzela radi denarja, ravno nasprotno — denar ne napravi človeka srečnega in bodi prepričana: čim manj ko ima človek denarja, tem srečnejšega se počuti!« Ona: »Oh, kako bova po tem takem srečna; papa je včeraj bankrot napravil!«

Hitro pri zavesil. Učitelj je v šoli predaval o jezi in končno rekel: »Otroci, ničesar ne storiti v jezi, temveč skušajte se premagati. Če ste kedaj jezni, preštejte prvo gumbe na sukni, prej kot kaj storite. Jožek, ponovi, kar sem prej rekel!« Učenec ni znal in učitelj mu hoče dati za nepazljivost zausnico. »Oho, zaklče deček,« g. učitelj prvo gumbe prešteti!«

Neverjetna smola. »Zakaj tako slabe volje?« »Včeraj sem imel grozno smola. Gram ponoči proti domu in srečam dva popolnoma pijana mlada moža. Uslužno vzamem enega desno, drugega levo pod pazduho in ju spravim domov. No, in danes zjutraj reče moj šef: »No, sinoči pa ste ga pošteno imeli v glavi. Dva gospoda sta vaš mogla domov peljati!«